Cultura | Bel Olid | Actualitzat el 18/10/2018 a les 21:00

Més a poc a poc, si us plau

«És cert que a Barcelona hi passen coses no cada mes, sinó cada dia. Potser el que ens cal, doncs, és un fil que les uneixi»

Aquests dies està passant a Barcelona una cosa meravellosa: pensadors d'arreu del món (i això vol dir també pensadors d'aquí, és clar) surten a les places a parlar de vida. De com és, de com millorar-la. Els escenaris propicien que els passavolants s'hi acostin, i les activitats s'escampen per tota la ciutat, en un intent que no se'n beneficiï només qui viu al centre (literal i metafòric).

Està sent un èxit: més de dues mil persones van anar a escoltar dilluns Judith Butler i Fina Virulés, hi ha cues per poder agafar cadira, grans grups de gent que es queda dreta perquè no s'ho vol prendre. A més, tot queda gravat i accessible a la web, i fins i tot des de La Teixidora han llançat uns apunts col·lectius en què es pot col·laborar i també, és clar, llegir-los.

El programa és variat i potent, i es podria dir que tothom hi pot trobar alguna xerrada dins els seus camps d'interès. Activisme i maternitat, destrucció del sistema de gèneres, arquitectura i ús dels espais públics, matemàtiques. És una biennal de filosofia en el sentit més ampli, i filosofia de la bona, de la que té com a objectiu que tothom, no només uns quants escollits, pugui pensar millor.

Només hi trobo una pega, que és el ritme frenètic a què ens aboca. El format de festival facilita que gent de fora de Barcelona pugui intentar muntar-s'ho per venir, però alhora passen tantes coses interessants en tan pocs dies que no donem abast.

Potser és que sóc lenta, però sincerament, tants estímuls concentrats m'estan deixant la sensació que no tinc temps de pair. Dues o tres conferències al dia, totes interessants, poden crear connexions inesperades, però també poden saturar.

En un món en què sembla que tot ha d'anar ràpid, potser és normal que ens deixin caure aquesta bomba d'idees perquè ens la gestionem com puguem. Però, i si ens ho prenguéssim amb més calma?

M'imagino un festival que durés com el de Cartagena, que l'altre dia lloava Marina Garcés. Sembla que van començar a fer conferències i, com que la cosa funcionava, van decidir no parar quan ho tenien previst. Fa més d'un any que n'hi ha una al mes, és el festival de pensament que no s'acaba mai. Tant de bo no s'acabi mai.

Un festival així no només ens dona temps de confrontar, modificar, millorar les nostres idees. També dona el missatge que pensar és una acció constant, amb tants efectes a llarg termini com immediats.

És cert que a Barcelona hi passen coses no cada mes, sinó cada dia. Potser el que ens cal, doncs, és un fil que les uneixi. Una agenda conjunta i una comunicació que subratlli els pensadors d'alt nivell que parlen als centres cívics, a les escoles, als ateneus, a les llibreries. Us imagineu tots els recursos (interpretació, publicitat, gravacions...) que està tenint la Biennal a l'abast de tot el que ja passa a la ciutat?